

Sygn. akt II Ka 483/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Zawiślak
Sędziowie:	SO Jerzy Kozaczuk (spr.) SO Dariusz Półtorak
Protokolant:	sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Bożeny Grochowskiej-Małek

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2013 r.

sprawy **S. J.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 233 §1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 22 lipca 2013 r. sygn. akt VII K 215/13

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. P. S. w S. kwotę 516,60 złotych (w tym 96,60 zł podatku VAT) tytułem obrony oskarżonego S. J. sprawowanej w II instancji;

III. zwalnia oskarżonego od opłat i wydatków postępowania odwoławczego przejmując te ostatnie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II Ka 483/13

UZASADNIENIE

S. J. został oskarżony o to, że w dniu 07.02.2012r. składając w Sądzie Rejonowym V Wydział Gospodarczy w S. na posiedzeniu w sprawie V GC 379/11 z powództwa M. R. przeciwko K. G. o zapłatę, zeznania mające służyć za dowód w tym postępowaniu po uprzedzeniu o odpowiedzialności karnej z art. 233 § 1 kk za zeznanie nieprawdy lub zatajenie prawdy, zeznał nieprawdę, iż K. G. został udzielony kredyt hipoteczny przez Bank (...) w sytuacji, gdy Bank ten nie udzielił jej takiego kredytu **tj. o czyn z art. 233 § 1 kk**

Wyrokiem z dnia 22 lipca 2013 r. Sąd Rejonowy w Siedlcach:

I. oskarżonego S. J. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 233 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 3 lat;

II. na podstawie art. 71 § 1 kk wymierzył oskarżonemu grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł,

III. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. P. S. 516,60 zł za obronę oskarżonego sprawowaną z urzędu,

IV. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 90 zł tytułem kosztów sądowych, a od opłaty oskarżonego zwolnił.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego.

Obrońca wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na przyjęciu, że oskarżony w sposób umyślny zeznał jako świadek, że K. G. został udzielony kredyt w sytuacji, gdy z zebranych w sprawie dowodów wynika, że mógł mieć mylnie przeświadczenie, że w rzeczywistości tak właśnie było, nadto z ostrożności zarzucił wyrokowi rażącą surowość orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny.

Podnosząc ten zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie złagodzenie wymierzonej mu kary pozbawienia wolności oraz wyeliminowanie kary grzywny.

Na rozprawie apelacyjnej obrońca poparł apelację i wnioski w niej zawarte. Prokurator wniósł natomiast o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy. Oskarżony przyłączył się do stanowiska swojego obrońcy wnosząc o uniewinnienie.

Sąd Okręgowy w Siedlcach zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonego zarzucająca sądowi meriti błąd w ustaleniach faktycznych oraz wnioski w niej zawarte o uniewinnienie oskarżonego ewentualnie o złagodzenie kary, jako niezasadna na uwzględnienie nie zasługuje. Stwierdzić, bowiem należy, iż sąd I instancji trafnie ustalił w sprawie stan faktyczny oraz dokonał jego prawidłowej oceny pod względem prawnym. Również dokonana przez sąd rejonowy ocena dowodów nie zawiera błędów zarówno logicznych jak i prawnych.

Przypomnieć w tym miejscu wypada, że zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, „Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. m.in. wtedy, gdy:

1/ jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy;

2/ stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego;

3/ jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowane w uzasadnieniu wyroku.” (por. OSN KW 1991, z. 7-9, poz. 41).

Zdaniem Sądu Okręgowego w Siedlcach dokonana przez sąd meriti ocena dowodów została przeprowadzona zgodnie z cyt. orzeczeniem Sądu Najwyższego tak, że w pełni korzysta z ochrony art. 7 k.p.k.. Sąd rejonowy szczegółowo, bowiem wykazał, czym kierował się dokonując takiej a nie innej oceny dowodów oraz co zdecydowało, iż jedne dowody obdarzył wiarygodnością, a innym tego waloru odmówił. Apelacja obrońcy stanowi w zasadzie polemikę z oceną dowodów

dokonaną przez sąd meriti. Stwierdzić należy, iż argumenty sądu I instancji zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, są bardziej przekonujące od tych podniesionych w apelacji.

Nie ulega żadnej wątpliwości, że podczas prowadzenia sprawy gospodarczej VGC 379/11 w Sądzie Rejonowym w Siedlcach, w dniu 7 lutego 2012 r. oskarżony złożył fałszywe zeznania stwierdzając, iż stronie tamtego postępowania gospodarczego - K. G. został przydzielony kredyt hipoteczny w banku (...). Składając zeznania tej treści, oskarżony był świadomy grążącej odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego zeznania. O nieprawdziwości zeznań S. J. świadczą chociażby twierdzenia K. G., z których wynika, iż ubiegała się jedynie o taki kredyt. W toku dalszych czynności oskarżony stwierdził, iż był przekonany iż K. G. będzie z całą pewnością udzielony kredyt, o czym jego zdaniem świadczyły rozmowy w sprawie jego udzielenia, w których uczestniczył w banku.

Jest rzeczą oczywistą, iż same rozmowy o ewentualnym udzieleniu kredytu, nie świadczą jeszcze o tym, iż kredyt zostanie przyznany, a środki przekazane na konto kredytobiorcy. W tej sytuacji bliżej niesprecyzowane przypuszczenie jedynie o możliwości przyznania kredytu, nie może stanowić usprawiedliwienia, dla późniejszych twierdzeń oskarżonego. Jest to tym bardziej uzasadnione, iż oskarżony był pełnomocnikiem K. G. i reprezentował ją w szeroko rozumianym obrocie gospodarczym. W tej sytuacji było zdaniem sądu odwoławczego wszelkie podstawy do przyjęcia, iż faktycznie w dniu 7 lutego 2012 r. w sprawie gospodarczej oskarżony złożył fałszywe zeznania.

Analiza akt sprawy niniejszej nie wskazuje, żeby oskarżony w sposób ostateczny odwołał swoje wcześniejsze zeznania. Oskarżony starał się jedynie złagodzić ich wydźwięk, powołując się praktycznie na nieistotne okoliczności. Ponadto zauważyć należy, iż w świetle dochodzonych w postępowaniu gospodarczym roszczeń, zeznania oskarżonego miały istotne znaczenie. Przerzucały one bowiem całą odpowiedzialność na ówczesnego powoda M. R., stawiając pozwaną K. G. w wyjątkowo pozytywnym świetle. Były więc bardzo istotne dla ewentualnego rozstrzygnięcia w sprawie gospodarczej.

Powyższe okoliczności wpłynęły na to, iż należało uznać, że w sprawie niniejszej nie wystąpiły okoliczności wskazane w art. 233§5 k.k., które pozwalałyby na nadzwyczajne złagodzenie kary lub odstąpienie od jej wymierzenia.

Zdaniem sądu odwoławczego stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego należało ocenić jako znaczny.

Kierując się powyższymi przesłankami sąd okręgowy uznał, iż wymierzona oskarżonemu S. J. kara jest adekwatna do stopni winy, społecznej szkodliwości, rozmiaru wyrządzonej szkody, uwzględnia sytuacją rodzinną i materialną oskarżonego, w tym również fakt jego uprzedniej karalności oraz powinna spełnić wymogi zarówno prewencji ogólnej jak i indywidualnej. W tej sytuacji nie było więc podstaw do uwzględnienia drugiego wniosku apelacji o złagodzenie wymierzonej oskarżonemu kary.

Orzeczenie o kosztach uzasadniają przepisy art. 634 i art. 624§1 k.p.k..

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł jak w wyroku.